

Nina Hoza Gabriel Cojocaru

Hol keresselek?

A borító fotóját
Cristian Moldovan
készítette

Nina Hoza Gabriel Cojocaru

Hol keresselek?

Versek

Fordította
BEKE SÁNDOR

**Erdélyi Pegazus Könyvkiadó
Székelyudvarhely 2022**

AZ ERDÉLYI PEGAZUS
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

Beke Sándor (igazgató)
Csire Gabriella
Gábor Dénes
Murádin László
Németh Júlia
Ráduly János

© Nina Hoza, 2022
© Gabriel Cojocaru, 2022
© Beke Sándor, 2022
© Erdélyi Pegazus Könyvkiadó, 2022

ISBN 978-606-92070-8-6

Nina Hoza

A viaszvirág (*Floarea de ceară*)

ISTEN AMIKOR MÉG
GYERMEK VOLT
tenyeremet végigkarcolta,
így tanult meg írni.

kezdetben
egy nagy kört rajzolt,
s így minden vonalat lezárt,
hogy ne tudjak szabadulni a sors kezéből.
balra,
jobbra
a nap s az éjszaka
tükre ringat
és emelkedem
és ereszkedem,
hogy megismerhessem
szentjeimet és halottaimat...

egyik este
épp az Ő Anyja nevét írta le,
aki viaszvirágból sírt...
úgy tűnt
mintha egy mosoly születne meg
a fehér virágszirom sarkán.

milyen összekuszált
térkép mindkét tenyerem!
Isten még mindig
írni tanul gödreiben!

A mályva *(Nalba)*

AMIKOR EGYEDÜL VOLTAM
egy harmatcseppet ejtettem
az arcomra,
s ketten voltunk.

fülbevalókat tettem a fülembe,
két hársfavirágot,
s hárman voltunk.

három összecsukott ujjal
egymáson
négyen voltunk.

nyakláncom
négy csillag volt,
s ötven voltunk.

és így tovább...

amikor egyedül voltam
hajamba fehér
mályvavirágot tűztem,
s akkor az egész világot
magaménak véltem.

A tavirózsa (*Nufărul*)

EGY CSODÁÉRT IMÁDKOZOM
s homlokomat ahhoz a falhoz támasztom,
mely az embereket
az istenektől elválasztja,
anélkül, hogy tudnám,
honnan fogsz válaszolni nekem...

napkelet és napnyugat között
csak a szárazföld az,
melyen a halandók
templomokat építenek.

a pacsirta már régóta
kilenc hegyen s kilenc tengeren
túlra költöztette
énekét,

a hollók uralta
égbolt alatt
üresen konganak
a sírok.

a tükörből a tegnap ruháiba
bepólyálva
bukkan elém az éjszaka,
s én angyalok álmáért
esedezem!

egy nap
majd teleiszom magam
a szőlőgerezdek mustjából,
melyeket azok az emberek
cipeltek hátukon,
akik elérték az ígéret földjét,
majd az erdő mellett
őseim sátrában
hajtom le fejem,
ahol a pacsirta szól.

de
addig
egy csodáért imádkozom,
anélkül hogy tudnám

a fal melyik oldaláról
válaszolsz majd nekem:
adj menedéket
egy fehér tavirózsában,
bújtassál el a parton
a nádasban,
a négy szent könyvének
hintójában.

A cseresznyevirág *(Floarea de cireș)*

VIRÁGZÓ CSERESZNYEFÁK KÖZÖTT
mezítlábas gyermeknek
álmodtad magad;
ha újrakezdünk valamit,
mindenikünk ezt teszi —
visszatér a tavaszba.

visszaköltözni az időben,
folytatni a gyermekkori játékot,
emlékszel még? ott, ahol félbeszakadt
a gyerekséged, a bohóságod.

bújócskáztunk
majd
kerestük
egymást,

míg
te,
álarc mögé bújva,
évszakokban loholtál
s ott felejtettél engem
a cseresznyevirág-
takaró alatt.

fehér szirmaikkal még sokáig
havaztak rám a cseresznyefák,
mindaddig,
míg a cseresznyésben
mezítlábas gyermeknek
álmodtad magad,
csak azért, hogy megtalálj:

*egy meghasadt szívű
szétomlott babát,
s az összekarmolt homlokot,
mely átélt megannyi hóhullást.*

A hóvirág

(Ghiocelul)

NÉHA MEGKÉRDEM MAGAMTÓL
nem lett volna-e jobb
a hóréteg alatt maradni...

*születésemért
csak a halottak hibásak!*

visszatértek,
újjászülettek a földben
és eldicsekedtek,
hogyan itták
az édes anyatejet,
hogyan ejtették ki hangosan
anyjuk édes nevét,
hogy szerelmeikből
édesanyát faragtak,

s úgy öregedtek meg,
hogyan megtanították gyermekeiket járni...

csak a halottaknak köszönd,
hogyan meggyőztek engem arra,
hogyan megszülessek,
mert most összeragadtunk,
mint a láva a vulkán falához,
még akkor is, ha előbb a levegőt ölelte át,
még akkor is, ha kölcsönösen hagytuk el egy-
másat...

néha megkérdem magamtól,
nem lett volna-e jobb
a hórétég alatt maradni...

de minden tavasszal
az első hóvirág
arra emlékeztet,
hogyan még ez az egy perc
boldogságom sem lett volna,
ha alattuk maradok,
ha meg nem születek.

A tulipán

(*Laleaua*)

NEKÜNK NINCS KEZDETÜNK —
a gondolataink
imákban egyesültek
még mielőtt szentté
vált volna a homok
a Notre-Dame alatti kövekben.

rólam még ma is beszélnek —
a senki asszonya,
aki fehér köpeny alatt
ott alszik a hideg köveken
Szűz Mária házának kapuja előtt.

ők nem tudják, hogy te emeltél fel,
te adtál nevet nekem,
s te ültettél rá a szél és a levelek cirógatta
csend hintájába...

rám parancsoltál,
hogy mások virágaiból ne fonjak koszorút,
és akkor kezdtem égni —
mécses,
mely a feltámadás éjszakáján
kezdett pislákolni!

ereimben
— a hó leple alatt —
a vulkán tüze folyik,
ebből születtem meg.

nekünk nincs kezdetünk,
s gondolataink
ma is
imákban egyesülnek...

fehér tulipán,
felébresztettél
és elhoztál Szűz Máriához
áldozatnak.

A zsálya virága

(Floarea de salvie)

ENGEDD, HOGY A JOBB VÁLLAMAT
BETAKARJAM —

nem tudom miért,
de a tükrök
megnövelik az árnyékokat
és mindent kék színnel kevernek össze.

az első kép (felületesen)
széthasította
a vállamat borító bőrt,
de az égés minden pillanattal
egyre jobban mélyül bennem.

(mint az aranyásó
egyre jobban halad lefele a földben)

anélkül, hogy tudná,
testemből
feltör a fény és a sötét,
s ha megmoccanna a pillanat,
örökre meg tudna dermeszteni.

takard be jobb vállamat!
nem tudom, miért,
de ékes fehér szirmaival
mindig vállamon alszik
a zsálya virága...

A hortenzia *(Hortensia)*

ANNYISZOR MEGÁLMODTAM
EZT AZ ÁLMOT,
és most
már nem hallom
az engem követők kiáltását...

megfürödtem a folyóban,
mely ablakom alatt
fény-csokrokat
bontott ki,
s azóta
a boldogságom sem földi már,
s a fájdalom sem
pihen meg bennem.

fektesd tenyerem párnájára homlokodat...
húsom és vérem

terhét
nem viselem többé,
tenyereim zöldek,
elolvad bennük hó,
alatta dermedve
várakozik
pár napnyi tavasz.

mondd,
gondoltál-e valaha arra,
hogy egy napon
majd úgy alszol el,
hogy közben a hortenzia
fehér virága simogat?

annyiszor megálmodtam
ezt az álmot!
fektesd tenyerem párnájára homlokodat...

Az írisz (*Irisul*)

EGYIK NAP
majd megered a szél
és egyikünket
magával ragad.
s mikor egyre gyengébb lesz
fény-függöny mögé bújik,
s elhallgat...

ha előbb érkeznek meg,
meghegyezem csontjaimat,
s egy kerítésnyi területen
felásom velük a földet —
nem kisebbet,
nem nagyobbat,
csupán egy emberöltőnyit.
ott fehér íriszt termeszték majd!

kertem,
halált kesergő
tölgyerdő mellett...

de ha én maradok,
s neked kell menned,
építs számomra az öreg tölgyekből házat,
nem nagyobbat,
nem kisebbet,
akkora legyen, mint az irántam
érezett szerelem,
s a keringő ritmusára
lengő erdő mellett
annyi helyet szoríts nekem,
mint egy virágkertnyi írisz.

egyre kisebbek leszünk
és eltűnünk
a fény-függönyben...

mondd,
igaz-e, hogy most, mint bármikor,
jobban szereted a szelet?

A számóca virága (*Floarea frăguței*)

KÉSŐN ÉRTETTEM MEG,
 hogy ki vagyok,
 épp most, amikor
lépteimnek már nincs árnyéka,
 mikor a Nap is már
 egyre csak hátra marad.

a hegytől, a síkságtól, a madártól
 kérdem:
 ki vagyok?!

kérdéseimre a hegy
 ugyanazt a kérdést tette fel,
a síkság csodálattal tekintett rám
 és hallgatott,
 csak az élet felén
 a sehonnan

érkező madár
énekelte el nekem:
„Szabad azzá lenned, aki vagy!”

csupán most értettem meg,
ki vagyok,
mikor lépteim
meghintáztatták a szamóca virágát,
tudva azt,
hogy holnap nyomomban
egy kisgyerek ajkain
elolvad édessége.

A kamilla

(Muşetelul)

„A LÁNY A TÜKÖRBEN”
ÍGY HÍVOM ŐT,
mert nem tudom a nevét
s arra sem emlékszem,
hol
és mikor
ismertük meg egymást.

esténként,
mint barátnők,
úgy beszélgetünk...

én szép emberekről
mesélek neki,
könyvekről,
virágokról és gyerekekről,
madarokról, amit a fény

nap mind nap
közelebb hoz
felém.

ő azt mondja nekem,
hogy soha nem emlékszik arra,
miként is telt el a napja.

csak annyit tud,
hogy minden este
kamillavirággá
változik,
s óvatosan a gyermeke homlokára
költözik át.

„A lány a tükörben”,
így hívom őt,
mert nem tudom a nevét,
de azt igen,
hogy minden reggel
miért ébred
s viseli homlokán
— mint egy koronát —
a világ összes fájdalmát...

s még azt is tudom,
hogy minden reggel
a gyermekek szeme
miért mosolyog
az ébredés hajnalán!

Az őszi margitvirág (Bumbişorul)

A TORONYBLOKKBAN
öregasszony szürcsölgeti a reggeli teát.
a függöny mögül
a városligetet szemléli a magasból.

ott töltötte gyermekkorát,
s addig játszott a babákkal,
míg megtörpült a gyermekkora,
olyan kurta lett,
mint az utolsó óvodai napon
viselt gyermekszoknyája...

legelőször a városligetben
talált rá az első szerelem,
itt lopták ajkára az első csókot,
szerelme akkor hirtelen megnőtt,
s olyan nagy lett,

hogy előbb
helyet kaptak benne a gyermekek,
majd az unokák és a dédunokák.

 az öregkor
csupán egy áttetsző függöny,
melyen az áthatoló a fény
 a homlokon
 ráncosan fészkel
 és ezen túl
a gyermekkor, a szerelem, az elmúlt évek
 mind a helyükön maradnak
 elveszve
 a városliget sétányain.

 az öregasszony
reggeli teát szűrscölget,
 s agyagbögréjébe
 gondosan beleállítja
a fehér színű őszi margitvirágot.

A bazsarózsa (Bujorul)

KÉT TENYÉRNYYI
szárazföldben
kicsíráztak a magvai.

az álom álom volt —
az égen sárkányok siklottak,
a tükörben
újszülötteket hordoztak
tenyerükön az angyalok.

kezdetben színtelen volt —
új lélekben
álmában mosolygó
diszkrét árnyék...

amikor
az egyedülvalóság

feltört az összes póruson,
a napnyugtába mártózott
takaró
a testhez simul...

az álom már nem álom —
az ég most
csupasz,
a tükörben
az angyalok kézen fogják
a magányos embereket...

két tenyérnyi
száraz földben
kicsírázva,
megsimogatta az egyedüllét sebeit
és megtelt színnel.
de
kezdetben
fehér volt.
A bazsarózsa.

A gyöngyvirág

(*Lăcrămioara*)

EGY SZÉP NEVŰ NŐ
ÁRNYÉKÁBAN
NÖTTEM FEL.

néha-néha
kalapot cserél,
de ő mégis
ugyanaz marad...

naponta
az ország földje
kitép számomra egy-egy gyökeret...

ki tudja?
lehet, hogy holnap
kezemnek eddig ismeretlen agyagból
kicsavarok
néhány vízcseppet

s gyöngyvirágokat festek
az idegen agyagból korongolt korsókra.

mert én
egy szép nevű nő
árnyékában
nőttem fel,
aki
egy ideje
a világ másik felére
űzi el
a madarakat.

A fehér orgona

(Liliacul alb)

ISTEN A TÜKÖRBE NÉZ —
a búzaszem
megfogan a földben —
az Ő tekintete alom
a nedves anyaföldben.

ösvényeken
szentek magányos nyoma —
a fű vágyától hajtva
eső mossa.

a túl nagy törődés
megtöri a repülést
a tenyerek simogatásában.
a szelíd galambfióka
nehezen érzi meg
a kenyér ízét.

az ablak sarkában,
remegve,
fészket rak a tavasz.

Isten a tükörbe néz —
az Ő tekintete a lényeg
az orgona virágaiban.

Gabriel Cojocaru

Költemény Esmeraldának

(II)

(Poem pentru Esmeralda /II/)

reggeli
szárnyaddal
sokkal
lelkesebben
fog dalolni
ez a madár

ez a gondolat
épp itt
fogja megtalálni
nyugalmát

miközben isteneket
csitítanak
a tükörig szaporodnak
az emberek

...és szép vagy
mint a forró csend
mint az ártatlan
könnycsepp

...és mindig
így köszöntsön
sok ezer
jázminvirággal

Költemény Esmeraldának (III)

(Poem pentru Esmeralda /III/)

a mi napunk
átsuhan az éjszakán
egy lélek
egy másik lelken
mikor a testek
elfogadják egymást
— az újat
— az egybeolvadást
— a meglepetést

s a mellei is
ünnepek
és meleg teste
hív engemet
mikor a boldogság
— akár a Hold —

az égen túl
kettéválik az égen

és kezdetől engedélyt
kérek majd
és ajkaidtól jóváhagyást
kérek majd
hogy tartósan
mindvégig tanítson
szüntelen.

Költemény csupán neked

(Poem numai pentru tine)

Jó estét, jó estét
Dulcinea
— te, aki oly csüggedten
érkezel a Tejút
panteonjából

ott a testek
szerelmeket siratnak
és lopódzó, áttetsző
érzéseket szülnek
s akár a friss rózsák
szirmai
összetapadnak
és összeolvadnak

bármennyire
is kívánná az erő

nem lesz
aki valaha
szétválassza őket!

Költemény csupán Esmeraldának

(Poem numai pentru Esmeralda)

a fagy árnyéka fölött
fönt a magas égen
szivárvány szárnya
mily hosszú a te kaptatód?
szemével átfonja a láthatárt
leszáll s megérinti a tenger habját
áthatol a lelkek között
a friss örökkévalóságon
csíkos testű szivárvány
Vágy a türelmetlen
Vággyal.

Rejtvény

(*Šaradā*)

mint a méz
ízét nem ismerő
méhek,
ha egy tálcára
teszem
a szívemet,
...kívánnád-e,
hogy csak a *szívem*
legyen aranyból?

Megváltó ének

(Cântec de răscumpărare)

a vízkereszthez
igazodik a világ
a szél szárnya
a szóból nő ki
és Ki ...mikor tudná
álmainkat visszaadni?
mint egy édes szent
mit a vadak
már nem tudnak
felfalni
mindenkiért
irgalmat kérünk!

* * *

jobb válladon várlak,
ott várlak, kedves...
bal válladon
gyűlnek a csókjaim,
a csókjaim ezer számban
— több ezer jázminvirág,
pont a szíved mellé
egy agyagsillagot ültettem!

**S mert tavasz volt,
Esmeralda**
(*Și pentru că era primăvară,
Esmeraldă*)

átöleltem
a válladat
utakon túl
és órákon át
amíg a fák
megéreztek magukon
a kifakadó
a leveleket
s a színt váltó
virágokat

egészen addig
amíg a Nap
egy termékeny fájdalomban
elüldözte méreteit

és úgy gyógyította meg
sebeimet
akár a só

a vizet
és a tejet
állni hagyni
az újjászületett leveleket
s az apróra nőtt
virágokat

a zsenge fű
a közelből a távolig
s a mi napunk
egy könyvben megszületik

Helyreigazítási ima

(Rugăciune de îndreptare)

tudjuk?
vajon tudjuk-e még
hogyan kell meghatározni
ezt a törékeny bizalmat
s — az időt várva —
mennyire tudjuk
eltávolítani tőle
a hallgatást

mikor a gondolatok között
barangolunk
kezedben
kibomlik a világ
s a kozmosz keblén
kinőnek
a boldogság fái

*igaz-e Esmeralda,
hogy a te szemeid
saját maguktól költöztek be
az én lelkembe?*

Költemény egy másik életből

(Poem dintr-o altă viață)

az első
hallgatáson túl
miként tudsz bejutni
a forró kapukon
este az utódok
lépteiből nő ki
a nehéz
és kifordított lelkű
reggel

mennyire örül —
mennyire tudod
átölelni őket?
kilenc hajtás
s tükrökben a nő...

innen, épp most
az ablakokból látszik
egy szentnek a tánca
örök fogadalom
hogy több legyél
mint amennyi vagy:
lándzsája
a védekezőnek
szikra
mely többé nem szikrázik

Költemény az érzékek altatására

(Poem pentru adormirea simțurilor)

és valóban láttam
egy ablakon keresztül
mintha ebben a században
egy évszázaddal régebb
miként fent
ég-szomját oltja egy madár

engedjük az éjszakákat
cseverészni
— beszélni fognak majd...?
és akkor sem
fogjátok megérteni

simogatásaink
rejtett
titka.

Minden nap

(În fiecare zi)

a hajnalhasadásból
úgy kortyolgatok
mint egy napkútból
miközben
szemem előtt
több mint
száz olyan dolog
létezik, amiért
látom érdemes élni,
mindenek előtt
ott vannak a te ajkaid,
Esmeralda.

Levél ashramnak*

(*Scrisoare către ashram*)

és mit fogunk
válaszolni nekik?
gyermekeink
majd megkérdik
hogyan is
éltünk
— mint egy folytonos
marcangolásban —
halálunk előtt

szeretve, szeretve őket,
szeretve!

nem, a vers
nem bujkál
csak a béke,

*Egy lépés az élet útján (szanszkrit)

az mindenáron...
amikor már nem tudunk

többé imádkozni
annyit hogy
még látni tudjunk

a hullócsillagok
a szívben lakozó
szerelem mellett,
egy láng...
valójában kettő!

Mikor a csillagok jósolnak *(Când prezic stelele)*

ezer éves
békéből
születtek meg
azok a senki által
meg nem hallott suttogások

mikor a nyár
magát keresztezi az ősszel
a hasad
az istenek szemében olyan
mint hófehér hab
— a végtelen

és egyetlenegy darabot sem
tört ketté a böjtölő keze,
a kéz, mely csak halántékokig

tud simogatni,
mit jósolnak a csillagok?

Pogány szerelem-ének

(Cântec de iubire păgână)

milyen a hangja
a vak kútnak
amíg tudom
fogom a kezed.
ahogy a gyors paták alatt
feldobja a füvet
úgy hódolok s hajlok meg
ezüstszállal szegélyezett
bokáid mellett
a fájdalmas agyagban —
addig amíg még
csókolni tudlak.

ahogy az égtől a földig
az eső egyre csak zuhog,
erdő-szemeddel
fogadalmat tettem.

és nyugodtan amíg még
hallgatni tudlak —

*hol keresselek,
hová bújtassalak el?
hol keresselek,
hová bújtassalak el!*

Kántálás Esmeraldának

(Colind pentru Esmeralda)

Több ezer forrás
halad át TESTED közepén
mit erdők olvasztanak meg
mit csak ők tudnak ledönteni

s mert
szeretlek
én felborítom
a tengereket
s mert vagy
újra felfedezem
a színeket
s mert
együtt vagyunk
más Holdat
kovászolok
belőled!

„jázmin levelecske
mindenki tudja, hogy szeretlek
babér levelecske
az én aranyvirágom, Esme!”

Nina Hoza életrajzi adatai

Nina Hoza 1975. április 21-én született a Máramaros megyei Szurdokon (Strâmtura). Román nyelv és irodalom szakos tanár, jelenleg a máramarosszigeti Regele Ferdinand Pedagógiai Kollégium könyvtárosa.

2018-ban verseivel szerepelt a nagysikarlói (Máramaros megye, Cicârlău) Vasile Lucaciu Országos Irodalmi Fesztiválon, ahol a kolozsvári Grinta Kiadó gondozásában megjelent *Dincolo de pustiu* (A pusztaságon túl) című verseskötetért a zsűri különdíját nyerte. 2019 szeptemberében a Máramaros megyei Deszén (Desești) megrendezett A Költészet Nemzetközi Fesztiválján ugyanezzel a kötetel elnyerte a *Graiul Maramureșului* díjat.

Beke Sándor tolmácsolásában költeményeivel szerepelt az *Erdélyi Toll* irodalmi és művelődési folyóiratban, valamint két versantológiában: 2020-ban a Beke Sándor — Ráduly János *Álmodtam, hogy álmodom*. Versfordítások a román költészetből (Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, Székelyudvarhely), valamint a 2021-ben megjelent Beke Sándor *Hajnali lovaglás*. Műfordítások kortárs román költők verseiből (Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, Székelyudvarhely) című kötetekben.

2020 októberében a Máramarosszigeten megrendezett A Költészet Nemzetközi Fesztiválján az ez évben a Grinta Kiadónál megjelent *Înflorim acolo unde*

trăim (Ott virágzunk, ahol élünk) című verseskötetéért átvette a kolozsvári *Oraşul* című folyóirat díját.

Beke Sándor fordításában 2021-ben napvilágot látott *A pusztaságon túl* című verseskötete (Erdélyi Pegazus Könyvkiadó, Székelyudvarhely).

Verseit irodalmi folyóiratok közölték: a *Parnas XXI*, *Nord literar*, *Caiete Silvane*, *Argeş*, *Alternanţe* (Németország), valamint a *Poezia 2019* című versantológia (Grinta Kiadó, Kolozsvár).

Nina Hoza költészetéről több irodalomkritikus írt, többek között Virgil Raţiu az *Argeş*, Ion Cristofor a *Mişcarea literară*, Noul *Literator* és *Acolada*, Maria Bologa a *Nord Literar*, Geo Vasile a *Caiete Silvane* és Nicolae Scheianu a *Graiul Maramureşului* című folyóiratokban.

Gabriel Cojocaru életrajzi adatai

1962. november 8-án született Kolozsváron.

Első verse 1978-ban jelent meg a *Napoca Universitară* című egyetemi diáklapban.

Pályája során verseit közölte a *Tribuna*, *Steaua*, *SLAST*, *Luceafărul*, *Astra*, *Familia*, *Literatorul*, *Tomis*, *Nord Literar*, *Contemporanul*, *Ramuri*, *Singur*, *Alternanțe*, *Actualitatea Literară*, *Argeș* és más lapok.

Első verseskötete 1989-ben jelent meg *4X(4X4) rumanaj poemaj* címmel (Eldonejo Bero Könyvkiadó, Kalifornia, Amerikai Egyesült Államok).

Első, Romániában 1998-ban napvilágot látott verseskötetét a *Noi, Cameleonul* (Mesagerul Transilvan Könyvkiadó) címűt a Román Írószövetség debüt díjjal jutalmazta.

További verskötetei: *Ce-i pe sus / Ceru-i pe sus* (Eikon Könyvkiadó, 2003), *schimbare de sânge* (Grinta Könyvkiadó, 2017). Az utóbbi kötet 2018-ban elnyerte a Máramarosszigeten megrendezett A Költészet Nemzetközi Fesztiváljának nagydíját. 2019-ben a *Ieșirea din blestem* címmel a Charmides Könyvkiadó gondozásában megjelent könyvét az ez évben Besztercén megrendezett George Coșbuc Országos Költészeti Fesztivál nagydíjával jutalmazták. 2020-ban adta ki *Poeme pentru Esmeralda* (Grinta Könyvkiadó) című költeményeit.

Beke Sándor tolmácsolásában 2021-ben megjelent *A nem látott ajándék* című verseskötete (Erdélyi Pegazus Könyvkiadó, Székelyudvarhely).

1986 és 2018 között 24 versantológiában és irodalmi almanachban közölt, verseit angol, német, francia, eszperantó és magyar nyelvre fordították.

TARTALOM

Nina Hoza

A viaszvirág / 7

A mályva / 9

A tavirózsa / 11

A cseresznyevirág / 14

A hóvirág / 16

A tulipán / 18

A zsálya virága / 20

A hortenzia / 22

Az írisz / 24

A szamóca virága / 26

A kamilla / 28

Az őszi margitvirág / 31

A bazsarózsa / 33

A gyöngyvirág / 35

A fehér orgona / 37

Gabriel Cojocar

Költemény Esmeraldának (II) / 41

Költemény Esmeraldának (III) / 43

Költemény csupán neked / 45

Költemény csupán Esmeraldának / 47

Rejtvény / 48

Megváltó ének / 49

* * * (jobb válladon várlak...) / 50

S mert tavasz volt, Esmeralda / 51

Helyreigazítási ima / 53

Költemény egy másik életből / 55

Költemény az érzékek altatására / 57

Minden nap / 58

Levél ashramnak /	59
Mikor a csillagok jósolnak /	61
Pogány szerelem-ének /	63
Kántálás Esmeraldának /	65
<i>Nina Hoza életrajzi adatai /</i>	<i>67</i>
<i>Gabriel Cojocarú életrajzi adatai /</i>	<i>69</i>

ERDÉLYI PEGAZUS KÖNYVKIADÓ

A könyv szerkesztője: BEKE SÁNDOR

Nyomdai előkészítés: Erdélyi Gondolat Könyvkiadó

A szerkesztőség postacíme:

535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87

E-mail: egondolat@yahoo.com; egk@freemail.hu

ISBN 978-606-92070-8-6

www.erdelyigondolat.ro

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,
Székelyudvarhelyen

